

Г У Л Я И Т Ъ

при

Устието на Верига 13 Юлий 1858 г.

До самото устие на гърлата Верига — въ острова, ся приселихме още на втория с. м.-цъ, но само съ козитъ и стояхме тамъ до края на лѣтото $\frac{8}{20}$ Септемврий, защото на $\frac{9}{21}$ с. м. — отъ 1-я день на Есента, ся приселихме тамъ, гдѣто бѣхъ и кравитъ ни. Но не само много вѣсело прикарахми въ тия 2 мѣсеци, гдѣго Стефанъ ни често посѣщаваше. А Бимбашията една вечеръ съ стария Аали-Ефенди и Юсеинъ Касаболу съ Перакли Хавезувъ дойдохъ ни за „бѣль-мѣшъ“ ушъ да ядѣтъ, по годиначето прѣче — Блажанъ¹⁾, ся учечи на шишъ, който ся до яди най-весело, защото нея вечеръ на Стефанъ бѣше ся утварила пофтата да приставлява, самия Бимбашия, какъ той ся прѣдставлява: прѣдъ пашата, какъвъ чалъмъ продава той надъ виноватитъ най-паче надъ затворницитъ и какво распорѣждане прави надъ запнитъ си вечеръ, за караулъ, кой да иди и какво наставление имъ дава и който отъ тѣхъ згрѣши какъ ги попража и имъ ся кани за отчисление; а че у кого устана сърце отъ смѣхъ. Но той, Стефанъ защото никакъ не ся смѣеше още по хазлия излизаше прѣдставлението. По едно врѣме почна да прѣдставлява Димитраки-Беза и то още отъ почванието му ся разбра, че прѣдставлява него т. е. какъ той като трѣгни изъ дома си съ ржцъ ототзадъ, покашлюва и поваведенъ на ситно стѣпва и често ся покашлюва и като го срѣшши нѣкой за нѣ-коя молба, че има давия и той какъ му новелява „чакай ме прѣдъ конака, ей сега ще дода и азъ хъ-ж, разбрали ме?“ и др. так. Туко почна пѣкъ да прѣставлява Дѣда Костадина Марковъ, т. е. когато иди да купува храна и какъ глѣда той ушъ храната, а окото му на торбичката на селенина „ами въ нея торбичка да нѣмашъ я бобъ или леща? и като му отговаря селянина: „не бай Костадине, въ нея хлѣбицъ гудила жената за да имамъ какво да ямъ изъ пѣжта“. Тѣй като е „я ми отчупи малко отъ него, че и азъ съмъ селянинъ расълъ порасълъ съ селския хлѣбъ“ и щомъ му отчупи, то се знай коджа комать, какъ го гужда той при другитъ, гдѣго е испросилъ отъ други селяни, най-последъ други матрапази като го наковладаватъ и почни селянина да си иска хлѣба назадъ и той какъ ся приструва и кълне, че отъ много мѣсеци не кусалъ селски хлѣбъ и др. т. слѣдъ това прѣстави пакъ сѣщия, Дѣда Костадина, какъ пѣй той въ църквата, а пѣкъ най-хазлията излѣви, когато прѣставлява самия Аали-Ефенди, когато пиши той на коляното си харзота — прощението и като сгрѣши какъ го стѣржи съ *килемъ траиш* и др. т. но какъ му доде на умъ за да пзглади всичко прѣдстави и менъ, а че и г. Радула тѣй щото Бимбашията колкото убичаше своя *Къочюкъ Устефанъ*, както го наричаха всичкитъ Тулчански турци, отъ нея вечеръ почна по да го убича и защото цѣла нощъ бѣше мѣсечина, то веселието трая до сутрента.

¹⁾ Всѣка: коза, прѣръ, крива, волче и Бикъ, бѣхми ги кръщили съ имена.